

Tots equipats

Andrew Exum

La setmana passada, la senadora Hillary Clinton, citant informes secrets del Pentàgon, suggeria que potser alguns dels marines morts a l'Iraq haurien sobreviscut si hagueren portat més blindatge corporal. D'aquesta manera s'afegia a la llarga llista de polítics que han al·legat un suposat error a l'hora de vestir els nostres soldats, homes i dones.

Malgrat que la senadora devia tenir bones intencions, la qüestió de l'equip de protecció corporal dels soldats, de la mateixa manera que tantes altres qüestions que fan referència a la guerra, no és tan senzilla com sembla.

Vaig ser oficial d'infanteria de l'exèrcit, del 2000 al 2004. Vaig formar part d'un escamot d'infanteria lleugera a l'Afganistan, l'any 2002, d'un altre a l'Iraq l'any 2003 i una altra vegada a l'Afganistan, l'any 2004. Si bé sóc testimoni que els soldats aprecien molt la protecció corporal que els ofereix un blindatge complet, la càrrega física que els imposa a la majoria els impedeix de lluitar, especialment en llocs d'una altitud elevada, com ara Afganistan.

Però a l'Iraq, també la "càrrega" dels soldats és insuportable. Segons la major part dels estudis, un soldat no hauria de portar un pes superior a la tercera part del seu pes corporal. Si un soldat que pesa 72 kg ha de dur al damunt un equipament de 18 kg, més una arma automàtica, més munició, aigua i material de primers auxilis, acabarà portant una càrrega del 50% del seu pes –i, a sobre, li exigim que còrrega, bote i lluite contra els insurgents, els quals, en canvi, porten només el pes de l'arma, els 5 kg d'una AK-47. Tot això, evidentment, amb una temperatura ambient de 48 graus a les ciutats iraquianes.

Enmig dels plors dels polítics, que demanen un equipatge més consistent per als soldats, es perden les queixes dels soldats, els quals, segons la meua experiència i les discussions que he mantingut amb els companys, tenen la sensació que ja porten massa equipatge.

El nou equipament que s'ha presentat aquesta setmana a Washington duplica el pes del que ja portaven, i passa de pesar 8 kg a pesar-ne 16.

El portaveu de l'exèrcit em va assegurar durant la presentació que aquell equipatge havia estat creat a partir de la informació sobre les necessitats que manifestaven els soldats desplegats, i em va garantir que no responia a cap tipus de pressió política. Però els soldats de l'Iraq no pensen el mateix.

Segons un article que va difondre The Associated Press, "els soldats al camp de batalla no donen suport a l'estudi del Pentàgon, segons el qual un equipatge més perfeccionat podria salvar vides", i n'hi ha que argumenten que "més equipatge pot anar en detriment de l'efectivitat en el combat".

Un capità de l'exèrcit ho explicava així, en aquell mateix mitjà: "És imprescindible sacrificar una mica de protecció en favor de la mobilitat. Si comences a cobrir tot el cos amb plaques ceràmiques, no et pots ni moure".

Per sort, ja hi ha molts caps militars que, des del punt de vista tàctic i estratègic, reconeixen que han d'aconseguir l'equilibri entre protegir els soldats i preservar-los un cert grau de

mobilitat i de capacitat per a lluitar. Hi ha un punt en què el desig de l'opinió pública d'embolicar els nostres soldats amb cotilles antibales esdevé ridícul.

"No volem un cavaller medieval", va dir aquesta setmana el general en cap Stephen M. Speakes, director de la força de desenvolupament de l'exèrcit. "No hem de pujar al cavall".

Altres oficials de menys graduació amb els quals he parlat també destaquen la necessitat, per una banda, d'intentar desenvolupar un equipament més lleuger i, per l'altra, de permetre al cap d'una missió reduir la càrrega del seu escamot, fins i tot algunes parts del blindatge corporal, si s'escau.

Per desgràcia, aquest debat (com el dels interrogatoris militars, l'abús dels presoners o la retirada de les tropes) s'esdevé enmig d'un país fart de l'aventura iraquiana i amb una administració Bush a la defensiva.

"La seguretat dels soldats s'ha d'equilibrar amb la capacitat de complir la missió de la unitat"

Els polítics electes, com ara Clinton, malgrat que segurament estan motivats per la preocupació pel benestar dels nostres soldats, també actuen moguts per l'oportunitat política. I l'opinió pública passa per alt les veus més autoritzades en aquesta matèria: les dels mateixos soldats.

Bona part d'aquest furor va començar ara fa un any, quan un soldat del meu poble, Chattanooga, Tennessee –aparentment encoratjat per un dels periodistes del diari local infiltrats en la seua unitat militar (es dona el cas, per cert, que aquest dia local va pertànyer a la meua família)– es va queixar directament a Donald Rumsfeld, en una sessió de preguntes que aquest va mantenir amb els soldats a Kuwait, que els vehicles que utilitzaven eren inadequats, extrets de les deixalles.

La resposta de Rumsfeld va alçar molta polseguera en aquell moment: "Vas a la guerra amb l'exèrcit que tens, i no amb que t'agradaria tenir." Tothom el va criticar perquè demostrava poca sensibilitat envers els sentiments de la resta dels americans, per als quals els homes i les dones que serveixen al nostre país al camp de batalla mereixen el millor equipament.

El problema que té aquest noble sentiment és que el poble americà i els representants electes no sempre entenen el que els oficials i els soldats de l'exèrcit tenen molt clar: que la seguretat dels soldats individualment considerats s'ha d'equilibrar amb la capacitat de complir la missió de la unitat en què serveixen.

Em preocupa que oblidem aquesta lliçó principal, obsedint per minimitzar el nombre de víctimes americanes. L'altre dia el portaveu de l'exèrcit em va dir que "la nostra prioritat és protegir els soldats".

Em pensava que la prioritat era guanyar la guerra.

Andrew Exum ha escrit 'This Man's Army'

© The New York Times – EL TEMPS

Traducció: Maite Ins